

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 9137/2554

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์ นายศรีโคตร ศรีอุทุม คู่กรณี

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 22, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 91, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 11, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 12, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 18, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 62, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 81, พ.ร.บ.ดังกล่าว มาตรา 62

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่จำเลยเป็นคนต่างชาติเดินทางเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ผ่านตามช่องทาง อันเป็นความผิดตาม พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 62 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 11 กับเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่มีหนังสือเดินทางและมีได้รับอนุญาตตามกฎหมายและเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ผ่านการตรวจของเจ้าพนักงานตรวจคนเข้าเมือง มิได้ยื่นรายการตามแบบที่กำหนดไว้ตามกฎหมาย อันเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติดังกล่าว มาตรา 62 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 18 วรรคสอง และ 12 (1) เป็นความผิดในบทมาตราเดียว ทั้งเป็นการกระทำที่จำเลยประสงค์ที่จะเข้ามาในราชอาณาจักร จึงเป็นเจตนาเดียวกัน มิใช่การกระทำโดยเจตนาต่างกัน จึงเป็นการกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายบท การที่จำเลยอยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาตอันเป็นความผิดตาม พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 81 เป็นการกระทำที่จำเลยประสงค์ที่จะอยู่ในราชอาณาจักร ซึ่งเป็นเจตนาอีกเจตนาหนึ่งไม่ใช่เจตนาเดียวกันกับเจตนาที่เข้ามาในราชอาณาจักร การอยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาตของจำเลยจึงไม่เป็นการกระทำความผิดเดียวกับการเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาตของจำเลย การกระทำของจำเลยจึงเป็นการกระทำความผิดหลายกรรมต่างกัน พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 62 วรรคหนึ่ง ซึ่งเป็นบทลงโทษในความผิดฐานเป็นคนต่างด้าวเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ผ่านช่องทางและเวลาตามกฎหมาย และฐานเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่มีหนังสือเดินทางและไม่ได้รับอนุญาตตามกฎหมาย มีอัตราโทษจำคุกไม่เกินสองปี และปรับไม่เกินสองหมื่นบาท ส่วนมาตรา 81 เป็นบทลงโทษในความผิดฐานอยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาตมีอัตราโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ มาตรา 62 วรรคหนึ่ง จึงเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักกว่าและในการพิพากษาลงโทษตามมาตรา 62 วรรคหนึ่ง ศาลต้องกำหนดโทษจำคุกเสมอ การที่ศาลวินิจฉัยว่าบทกฎหมายทั้งสองมาตรามีอัตราโทษเท่ากันจึงให้ลงโทษจำเลยตามมาตรา 62 วรรคหนึ่ง ปรับเพียงสถานเดียวจึงเป็นการไม่ชอบ คดีนี้จำเลยเพียงแต่ให้การรับสารภาพ แต่ไม่ได้รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ศาลลงโทษจำคุกในคดีก่อน และโจทก์ไม่ได้นำสืบในข้อนี้ และเมื่อในคดีนี้ศาลให้รอการลงโทษจำคุกจำเลยไว้ จึงไม่อาจนับโทษต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีก่อนได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 4, 6, 8, 15, 27, 31, 70, 75 และ 76 พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551 มาตรา 3, 4, 38, 79 และ 91 พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 4, 11, 12, 18, 58, 62 และ 81 พระราชบัญญัติการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ.2521 มาตรา 5, 6 และ 33 พระราชบัญญัติการทำงานของ

คนต่างด้าว พ.ศ.2551 มาตรา 5, 7, 9, 51, 57 และ 60 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ให้ตีคดี และวิธีพิจารณาพยานหลักฐานของกลางที่สร้างขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์จำนวน 28 แผ่น ตกเป็นของเจ้าของ ลิขสิทธิ์และสิ่งจ่ายค่าปรับกึ่งหนึ่งให้แก่ผู้เสียหายซึ่งเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ กับนับโทษของจำเลยคดีนี้ ต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 5612/2552 ของ ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตาม พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 70 วรรคสอง ประกอบมาตรา 31 (2) พระราชบัญญัติ ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551 มาตรา 38 และ 79 พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 11, 12, 18, 62 และ 81 พระราชบัญญัติการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ.2551 มาตรา 5, 9, 51, 57 และ 60 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็น กระทั่งความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ขณะกระทำผิดจำเลยมีอายุไม่เกิน 20 ปี ลดมาตราส่วนโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 76 ความผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์ ของผู้อื่นเพื่อการค้า เมื่อพิเคราะห์พฤติการณ์แห่งคดี เห็นสมควรให้โอกาสจำเลยกลับตัวต่อไป โดย ให้รอการกำหนดโทษไว้กำหนด 1 ปี ฐานประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่าย ภาพยนตร์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทนโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ลงโทษปรับ 100,000 บาท ฐานเดินทางเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต และอยู่ในราชอาณาจักร ไทยโดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท แต่ละบทมี อัตราโทษเท่ากัน จึงให้ลงโทษฐานเดินทางเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต ลงโทษปรับ 2,000 บาท ฐานทำงานโดยไม่ได้รับใบอนุญาตลงโทษปรับ 2,000 บาท รวมโทษทุกกระทงความผิด เป็นปรับ 104,000 บาท จำเลยให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงปรับ 52,000 บาท หากจำเลยไม่ชำระ ค่าปรับ ให้บังคับตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29 และ 30 โดยให้กักขังแทนค่าปรับเป็น ระยะเวลาไม่เกิน 1 ปี ให้ของกลางที่ละเมิดลิขสิทธิ์ตามฟ้องตกเป็นของเจ้าของลิขสิทธิ์ อนึ่ง ศาลใน คดีนี้มีได้พิพากษาลงโทษจำคุกจำเลย จึงไม่อาจนับโทษต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีอาญา หมายเลขแดงที่ 5612/2552 ของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง คำขอ อื่นนอกจากนี้ให้ยก โจทก์อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา โดยอัยการสูงสุดรับรองให้อุทธรณ์ในปัญหา ข้อเท็จจริง สำหรับข้อหาความผิดตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 62 ประกอบมาตรา 11 ประกอบมาตรา 18 วรรคสอง และ 12 (1) มาตรา 81 ศาลฎีกาแผนกคดี ทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศวินิจฉัยว่าคดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ ของโจทก์ในข้อแรกว่า ความผิดฐานเป็นคนต่างด้าวเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต และฐานเป็นคนต่างด้าวอยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน หรือไม่ เห็นว่า การที่จำเลยซึ่งเป็นคนต่างชาติสัญชาติลาวเดินทางจากประเทศ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ผ่านตามช่องทางอันเป็น ความผิดตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 62 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 11 กับ เข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่มีหนังสือเดินทางและมีได้รับอนุญาตตามกฎหมาย และเข้ามาใน ราชอาณาจักรโดยไม่ผ่านการตรวจของเจ้าพนักงานตรวจคนเข้าเมือง มิได้ยื่นรายการตามแบบที่ กำหนดไว้ตามกฎหมาย อันเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติดังกล่าว มาตรา 62 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 18 วรรคสอง และ 12 (1) เป็นความผิดในบทมาตรเดียวกัน ทั้งเป็นการกระทำที่

จำเลยประสงค์ที่จะเข้ามาในราชอาณาจักร จึงเป็นเจตนาเดียวกัน มิใช่กระทำโดยเจตนาต่างกัน จึงเป็นการกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายบทแต่ละบทมีอัตราโทษเท่ากัน จึงให้ลงโทษฐานเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต แต่การที่จำเลยอยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาตอันเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 81 ตามฟ้องนั้น เป็นการกระทำที่จำเลยประสงค์ที่จะอยู่ในราชอาณาจักร ซึ่งเป็นเจตนาอีกเจตนาหนึ่งไม่ใช่เจตนาเดียวกันกับเจตนาเข้ามาในราชอาณาจักร การอยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาตของจำเลย จึงไม่เป็นการกระทำความผิดกับการเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาตของจำเลย การกระทำของจำเลยจึงเป็นการกระทำความผิดหลายกรรมต่างกัน ต้องลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ที่ ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางวินิจฉัยว่า การกระทำความผิดของจำเลยตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 62 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 11 มาตรา 62 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 18 วรรคสอง และมาตรา 12 (1) มาตรา 81 เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทและลงโทษจำเลยฐานเดินทางเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศไม่เห็นพ้องด้วย อุทธรณ์ของโจทก์ฟังขึ้น ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์ในข้อต่อไปมีว่า โทษที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางลงแก่จำเลยในความผิดฐานเดินทางเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาตตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2521 มาตรา 62 วรรคหนึ่ง ไม่เป็นไปตามกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2521 มาตรา 62 วรรคหนึ่ง ซึ่งเป็นบทลงโทษในความผิดฐานเป็นคนต่างด้าวเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ผ่านตามช่องทางและเวลาตามกฎหมายตามมาตรา 11 และฐานเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่持有หนังสือเดินทางและไม่ได้รับอนุญาตตามกฎหมายตามมาตรา 18 วรรคสอง และมาตรา 12 (1) มีอัตราโทษจำคุกไม่เกินสองปี และปรับไม่เกินสองหมื่นบาท ส่วนมาตรา 81 แห่งพระราชบัญญัตินี้กล่าว ซึ่งเป็นบทลงโทษในความผิดฐานอยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต มีอัตราโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เห็นได้ว่า มาตรา 62 วรรคหนึ่ง เป็นบทกฎหมายบทที่มีโทษหนักกว่า และในการพิพากษาลงโทษตาม มาตรา 62 วรรคหนึ่ง ศาลต้องกำหนดโทษจำคุกด้วยเสมอ ดังนั้น ที่ ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางวินิจฉัยว่าบทกฎหมายทั้งสองมาตรานี้มีอัตราโทษเท่ากันจึงให้ลงโทษจำเลยตามมาตรา 62 วรรคหนึ่ง ปรับเพียงสถานเดียวเท่านั้นจึงเป็นการไม่ชอบ อุทธรณ์ของโจทก์ในข้อนี้ฟังขึ้น ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์ในข้อสุดท้ายมีว่า สมควรกำหนดโทษและลงโทษจำเลยโดยไม่รอการกำหนดโทษในความผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่น ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 70 วรรคสอง ประกอบมาตรา 31 (1) เห็นว่า คดีนี้จำเลยให้การรับสารภาพข้อเท็จจริงจึงต้องรับฟังเป็นยุติตามฟ้อง ซึ่งได้ความว่าจำเลยนำออกขาย เสนอขาย และมีไว้เพื่อขายซึ่งดีวีดีและวีซีดีภาพยนตร์ที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายมีจำนวนเพียง 28 แผ่น ซึ่งเป็นจำนวนไม่มาก ทั้งจำเลยก็ไม่ได้เป็นผู้ทำซ้ำซึ่งงานอันมีลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายเอง แต่เป็นเพียงผู้นำสิ่งที่ผู้อื่นได้ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์อยู่แล้วนั้นมาขาย เสนอขาย และมีไว้เพื่อขาย และยังปรากฏว่าจำเลยมีอายุเพียง 18 ปีเศษ หากศาลจะลงโทษจำเลยไปโดยไม่รอการกำหนดโทษ ก็เห็นว่าพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 70 วรรคสอง ได้บัญญัติจำกัดการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษของศาลไว้ โดย

กำหนดอัตราโทษขั้นต่ำไว้เป็นโทษปรับจำนวน 50,000 บาท แม้ศาลจะลดโทษให้กึ่งหนึ่งตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 แล้ว ก็ยังคงต้องลงโทษปรับจำเลยเป็นเงินจำนวนถึง 25,000 บาท ซึ่งเห็นว่่าก็ยังเป็นโทษที่สูงเกินไปเมื่อพิจารณาถึงสภาพความผิดและพฤติการณ์ในการ กระทำความผิดของจำเลยดังกล่าวแล้ว ส่วนที่โจทก์กล่าวอ้างในอุทธรณ์ถึงคำพิพากษาของศาลใน คดีอื่นที่ศาลพิพากษาลงโทษจำเลยนั้น เห็นว่า ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำความผิดของแต่ละคดี แตกต่างกัน การใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษในแต่ละคดีย่อมแตกต่างกัน ทั้งนี้ เพื่อให้เหมาะสมแก่ สภาพความผิดและพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดของจำเลยในแต่ละคดี ดังนั้น ที่ ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางให้รอกการกำหนดโทษแก่จำเลยใน ความผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์มานั้นจึงเหมาะสมแก่สภาพความผิดและพฤติการณ์ในการ กระทำความผิดของจำเลยในคดีนี้แล้ว ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้า ระหว่างประเทศเห็นพ้องด้วย อุทธรณ์ของโจทก์ในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น อย่างไรก็ตามคดีนี้ข้อเท็จจริง ตามที่จำเลยให้การรับสารภาพรับฟังได้เป็นยุติตามฟ้องว่า จำเลยนำออกขาย เสนอขาย และมีไว้ เพื่อขายซึ่งดีวีดีและวีซีดีภาพยนตร์ที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหาย ย่อมเป็นความผิดตาม พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 70 วรรคสอง ประกอบมาตรา 31 (1) ที่ ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตาม พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 70 วรรคสอง ประกอบมาตรา 31 (2) ซึ่งเป็นความผิด ฐานเผยแพร่ต่อสาธารณชนซึ่งดีวีดีและวีซีดีภาพยนตร์ที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่น จึง เป็นการปรับบทความผิดของจำเลยไม่ถูกต้อง และที่ ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตาม พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551 มาตรา 38 โดยมีได้ระบุว่าเป็นมาตรา 38 วรรคหนึ่ง พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 18 และ 62 โดยมีได้ระบุว่าเป็นมาตรา 18 วรรคสอง และ 62 วรรคหนึ่ง และพระราชบัญญัติการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ.2551 มาตรา 51 โดยมีได้ระบุว่าเป็นมาตรา 51 วรรคหนึ่ง นั้น ยังไม่ถูกต้องเช่นกัน แม้โจทก์ไม่ได้อุทธรณ์ในเรื่อง นี้ แต่เรื่องดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกาแผนกคดี ทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศมีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขเสียให้ถูกต้องได้ ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดี ทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ.2539 มาตรา 45 ประกอบประมวลกฎหมาย วิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตาม พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 70 วรรคสอง ประกอบมาตรา 31 (1) พระราชบัญญัติ ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551 มาตรา 79 ประกอบมาตรา 38 วรรคหนึ่ง พระราชบัญญัติ คนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 62 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 11 มาตรา 62 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 18 วรรคสอง และมาตรา 12 (1) มาตรา 81 พระราชบัญญัติการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ.2551 มาตรา 51 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 9 การกระทำของจำเลยเป็นความผิด หลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ขณะกระทำความผิดจำเลยมีอายุไม่เกิน 20 ปี ลดมาตราส่วนโทษให้กึ่งหนึ่งตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 76 ความผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นเพื่อการค้า เมื่อพิเคราะห์ พฤติการณ์แห่งคดี เห็นสมควรให้ออกาสจำเลยกลับตัวต่อไป โดยให้รอกการกำหนดโทษไว้มีกำหนด 1 ปี ฐานประกอบกิจการจำหน่ายภาพยนตร์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทนโดยไม่

ได้รับใบอนุญาต ลงโทษปรับ 100,000 บาท ฐานเป็นคนต่างด้าวเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต ลงโทษจำคุก 2 เดือน ฐานเป็นคนต่างด้าวอยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต ลงโทษปรับ 2,000 บาท ฐานทำงานโดยไม่ได้รับอนุญาต ลงโทษปรับ 2,000 บาท รวมโทษทุกกระทงความผิดเป็นจำคุก 2 เดือน และปรับ 104,000 บาท จำเลยให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 1 เดือน และปรับ 52,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 1 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 หากจำเลยไม่ชำระค่าปรับให้บังคับตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29 และ 30 ให้ดีวีดีและวีซีดีภาพยนตร์ของกลางที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ จำนวน 28 แผ่น ตามฟ้องตกเป็นของผู้เสียหายซึ่งเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ อนึ่ง คดีนี้จำเลยเพียงแต่รับสารภาพในความผิดที่โจทก์ฟ้อง แต่ไม่ได้รับว่าจำเลยเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางลงโทษจำคุกในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 5612/2552 และโจทก์ไม่ได้นำสืบในข้อนี้และเมื่อในคดีนี้ศาลให้รอการลงโทษจำคุกจำเลยไว้ จึงไม่อาจนับโทษต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 5612/2552 ของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางตามคำขอของโจทก์ได้ และเมื่อศาลไม่ได้พิพากษาลงโทษปรับจำเลยในความผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นเพื่อการค้า จึงไม่อาจสั่งให้จ่ายค่าปรับที่จำเลยชำระกึ่งหนึ่งให้แก่ผู้เสียหายซึ่งเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ตามคำขอของโจทก์ได้ จึงให้ยกคำขอทั้งสองคำขอนี้

องค์คณะ

ประจวบ พัทธนีรัตนกรณ · อร่าม เสนามนตรี · สมควร วิเชียรวรรณ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/9137/2554>